

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyň: a) P. T., nar. X
b) T. T., nar. X, obě st. příslušnost X
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2022, č. j. OAM-1014/ZA-ZA10-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobkyň o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podaly žalobkyně včasnou žalobu. Namítají, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost předání žalobkyň do Německa s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou správní orgány vždy povinny zabývat se tím, zda přemístění žadatele do určeného členského státu není vyloučeno z důvodů existence systémových nedostatků azylového řízení, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jejich závěry musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému, které jsou součástí spisu. Žalovaný musí shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému, a to i z jiných zdrojů, než pouze ze zpráv UNHCR.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí na úrovni Evropské unie nebo Evropského soudu pro lidská práva, které by deklarovalo systémové nedostatky v Německu; UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující zdržení transferů do Německa; Německo je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a o neexistenci obav z německého azylového systému svědčí i to, že zde požádají ročně o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků. Toto posouzení je dle žalobkyň obecné a formální. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Žalobkyně podaly žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, která svou příslušnost k posouzení nynější žádosti uznala. Žalovaný odkazuje na judikaturu, podle níž dublinský systém vychází z předpokladu, že s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházeno stejně v jakémkoliv členském státě. Pokud není zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky azylového řízení, postačí, že žalovaný možnost předání posoudí obecnějším způsobem. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.

8. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatuje, že společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení zároveň platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána*. V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepřislušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.
9. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně před podáním nynější žádosti požádaly o mezinárodní ochranu ve Francii dne 18. 6. 2018 a dne 21. 6. 2019, poté se vrátily do Gruzie. V červnu 2021 přicestovaly do Spolkové republiky Německo a dne 30. 6. 2021 tam požádaly o mezinárodní ochranu. V souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je proto k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná právě Spolková republika Německo, neboť kritéria dle čl. 4 – 16 nejsou v případě žalobkyň naplněna a nebylo využito ani diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení. Spolková republika Německo již svou příslušnost uznala, což taktéž vyplývá ze správního spisu.
10. Žalobkyně namítají, že žalovaný nedostatečně zkoumal důvody nemožnosti přemístění žalobce do Německa dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
11. Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn. Pokud taková úvaha absentuje, je rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Závěry správního orgánu musí mít oporu v relevantních informacích o zemi původu, které jsou součástí správního spisu (žalobkyněmi odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44).
12. Otázkou existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, které by mohly poukazovat na riziko nelidského či ponižujícího zacházení, se žalovaný v nynější věci zabýval na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Jak žalobkyně předeslaly v žalobě, žalovaný konstatoval, že neexistuje žádné rozhodnutí či stanovisko na úrovni Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva nebo UNHCR, které by deklarovalo systémové nedostatky v Německu či požadovalo zdržení transferů do Spolkové republiky Německo. Německo dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a požádají zde ročně o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků. Žalovaný taktéž odkázal na popis systému azylového řízení v Německu, který popsal ve zprávě Německo, Informace OAMP, ze dne 17. 2. 2021, přičemž žalobkyně kvalitu německého azylového systému v průběhu řízení nijak nezpochybnily. Žalobkyně a) toliko uvedla, že se do Německa nechce vrátit, protože jim tam zamítli žádost o mezinárodní ochranu, a do Německa se nechce vrátit ani její dcera, žalobkyně b). Jiné problémy v Německu neměla.
13. Uvedená zpráva byla zpracována s využitím mnoha dalších zdrojů informací o Německu z let 2018 – 2021 (tedy, žalovaný vycházel z mnoha různých zdrojů, jak žalobkyně

požadují) a závěry žalovaného s informacemi o fungování azylového systému v Německu dle uvedených zdrojů korespondují. S podklady rozhodnutí se žalobkyně a) před vydáním rozhodnutí mohla seznámit, čehož ovšem nevyužila.

14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamena, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
15. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o opravném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27). Žádné takové konkrétní skutečnosti žalobkyně v průběhu správního řízení nevznikly.
16. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný řádně odůvodnil příslušnost Spolkové republiky Německo pro posouzení žádosti žalobkyň a v napadeném rozhodnutí se dostatečně zabýval možností předání žalobkyň do Spolkové republiky Německo s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které jsou pro účely napadeného rozhodnutí dostatečné. Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyly úspěšné, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 1. dubna 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce